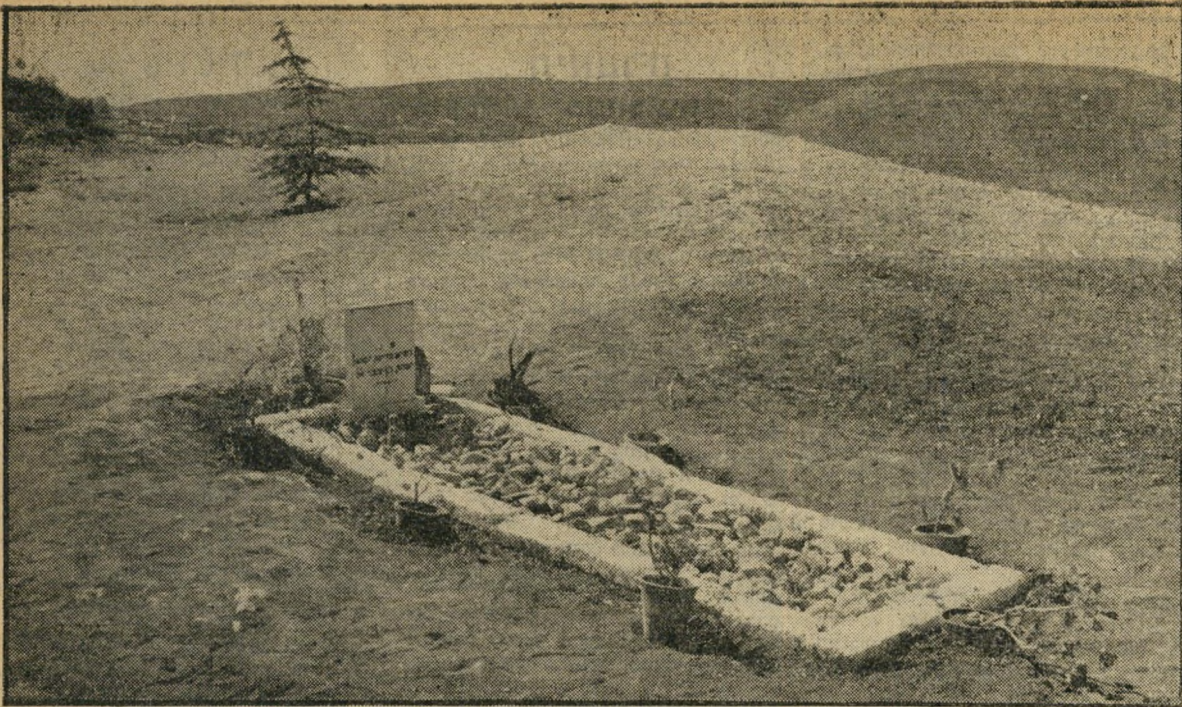

שרת המפקד

ישראלי, שחור מביקור במזרח אירופה, הביא משם את הבדיחה האחרונה: "מה יהיה כתוב באנציקלופדיה הסובייטית, ב" מהדורה של שנת 2000, בערך כרושצ'וב? כלהלן: כרושצ'וב, ניקיטה - מבקר אמנותי ידוע בימי מאו טסה-טונג • תיירים שביקרו בירושלים הביעו את רצונם לראות את קברו של נשיא המדינה הקודם, יצחק בן-צבי. הם לא האמינו למראה עיניהם כאשר הביאו אותם להרהמנוחות הצביעו בפניהם על קבר בודד, מכוסה אבנים בלתי מסוידות ומוקף עציצים נבולים, עליו היה תקוע לוח עץ קטן. מארחיהם הודיעו להם כי זה קברו של נשיא בישראל • קרוב ל-שעתיים נאלץ שר-הבטחון של חוף-השנהג, זיאן באני, לעמוד בתחת בנין שגרירות ארצו בירושלים. היה זה בטקס האימוץ של שתי בנותיו של אלוף-משנה איתאל עמיחי, שנספה עם רעייתו בתאונת-רכים בארץ זו. שר הבטחון האפריקאי הגיע במיוחד לארץ כדי להשתתף בטקס זה, הביע עלידי כך את תודת מדינתו לסיוע הישראלי. ראש-הממשלה לוי אשכול הבטיח את בואו ל-טקס, אולם הוא לא הגיע במועד. אך מי כיוון שאשכול לא הודיע על ביטול השתתפותו, נאלצו המארחים להמתין לו בפתח כשעתיים • צלם יומן גבע, רודף גורפיניץ, קלף, יצא השבת במיוחד לירושלים כדי ל-צלם את ההפגנות של קנאי מאה-שערים. בין השאר הציגו שוטרי הבינה בפני הצלם גם ערימה של מספרים אותם פיזרו הדתיים על הכבישים. "איזה מזל שלא עלינו על מס' מרים אלה", אמר גורפיניץל בשמחה. הוא יצא לתל-אביב במכוניתו. כעבור מספר קילומטרים אירע תקר בגלגל. כשיצא גורי-פינקל לבדוק את הגלגל, מצא כי נעוצים בו שלושה מאותם מסמרי-הקנאים • יושבראש הנהלת הסוכנות, משה שרת, גילה ה' שבע כי למרות כל מה שעבר עליו, הוא נשאר עדיין נמרץ ותוקפן. היה זה כאשר משמר מטרה נקרא לפנות מפתח הבנין החשוף של הסוכנות בקריה בתל-אביב שלוש משפחות של עולים חדשים, מוטפלות ביל-דום, ישישים ונשים הרות, ששבת שביתת-שבת במקום. השוטרים, שהמיהם נכמרו למראה האומללים, היססו להשתמש בכוח כדי לפנותם. קצין המשטרה שהיה אחראי על הפעולה, יגיש אל שרת ושאלו: "לפנות את האנשים האלה בכוח, אדוני?" "כן, ב' החלט! פנו אותם בכוח!" היתה תשובת שרת. אולם אחרי שהקצין ביקש ממשו שרת אישור בכתב כי אומנם היה זה הוא שנתן את ההוראה להשתמש בכוח נגד ה' שביתים, פקד שרת על אחד מפקדיו לתת לשוטרים הוראה בכתב, ואז פונו המשפחות בכוח.

קברו של יצחק בן-צבי בהרהמנוחות תיירים באו לראות קבר-שלישיא

קולנוע

סרטים

רוח כעצי הבמבוק

תשוקות מזורות (בן-יהודה, תל-אביב; יפאן) הוא סרט המנפץ את כל האסליות הרווחות בעולם המערבי לגבי תענוגות שאפשר לזכות בהם בחלקו המדוי של הכדור. אם מה שמציג סרט זה הן הנאותיהם הגשמיות של בני יפאן, צריך אולי להתחיל להעריך מחדש את התועלת שבגישויות.

הסרט דן במה שהוא מגדיר כ"אחד מי נכסי התרבות היפאנית" - מר קאנמוצ'י, מומחה לאמנות יפאנית עתיקה, ויחד עם זאת בעל לחץ דם גבוה המאיים לנפץ את הבארומטר. מאחר שהוא דוגל בתיאוריה ש'אדם מתחיל להזדקן בגיל 10, גיל אותו עבר לפני כ-50 שנה, מנסה קאנמוצ'י להיל'חם בויקנה בשתי שיטות: גם עלידי זרי-קוח וגם באמצעות התעוררות מינית.

תאחיו השפלות של זקן זה, עליהן מצ'י בע הערט, מופנות כלפי אשתו החוקית, אוקיקו, שלמרות שילדה לו בת, הרי יחסי-מין מגעילים אותה, כיוון שהיא בתו של כהן דת. אולם מאחר שהיפאניות הן נשים צייתניות, שותה אוקיקו תמיד את הקניאקל הצרפתי שבעלה משקה אותה, דבר המקל עליה לצלם אותה בעירום לשם הגברת תא'חתי.

סרט מין מזורחי. אולם מסתבר ש'שיטה זו בלבד אינה עוזרת להרחקת ה'זיקנה. הבעל מנסה תרופה אחרת: קינאה. הוא מוסר את הפילם שצילם לפיתוח לרופא צעיר, המבקר תדירות בביתו, תוך תקווה שהתמונות יעוררו את תאוותו של הרופא כלפי אשתו, דבר שיצליח לעורר בו קינאה.

מה שמומחה לאמנות לא לקח בחשבון הוא שיש לו בבית גם בת צעירה, הווש'קת בעצמה ברופא. אולם מאחר שהרופא מעוניין באמה, היא מסכסכת בין כולם. צעירה זו מייצגת את הנוער היפאני המודרני. בהשחאה בין הישן לחדש, ידו של הישן על העליונה. האם מצליחה להסיר את הקימונו מעליה במהירות גדולה מזו בה מסירה הבת את בגדיה המערביים.

ההתרגשות המינית הכללית, הבאה ב'סרט תמיד לידי ביטוי ברוח סיערת הנוש' בת בחורשת עצי הבמבוק, אינה מצליחה לגרש את הזיקנה מעל מומחה העתיקות, ואף מביאה עליו את קיצו במהירות.

השלישיה שנשארה, האם הבת והמאהב, אינה רזה נחת גם היא. משרתת עיוורת צבעים מכניסה רעל למוזוג והם גחעים ב' זה אחר זה ליד השולחן, כשהאם עוד מצ'ליחה להפליט: "חנה המסכנה, שוב פעם טעית. שמת רעל בסאלאט!"

צבעי פאסטל חזירים ההופכים את גיבורי הסרט לחולניים בצבעם, עריכה מבלבלת של צילומים והעדר כל הרגשה של בימוי, משלמים את סאלט-המין המזרחי.

שוטרי משטרת צפת הופתעו בשבוע החולף כאשר מספר אזרחים הודיעו להם כי ראו את האסיר הנמלט, מ'חבן פרקסי, בצפת. תזהמתם היתה גדולה מאחר שכל המודיעים ציינו כי ראו את פרקס במועדון-ההילה ה' הוד קיסרון. השוטרים שמיהרו למקום גי' לו מיד את הגבר האלים המזוקן, נכחו לדעת כי אינו אלא הזמר ס'אשה זקין, שהופיע במקום • תעלומת מקרה של ה' ידיעה הכוזבת שהופיעה בעתוני הארץ, כי אילו הוחרמו הסרטים הישראליים שהוצגו בפסטיבאל הסרטים במוסקבה, פוענחה ה' שבוע. סיפר מ'איר זילנר, חבר הוועד ז' מרכזי של מק"י, שחזר לפני שבוע ממוסק'בה: "כמה ימים לפני שחזרתי ארצה פגשתי ידיו במוסקבה, שסיפר לי כי העתונות ה' ישראלית פירסמה שהסרטים הישראליים ה' הוחרמו בפסטיבאל". וילנר, שנכה באולם בעת הקרנת הסרטים הישראליים, החליט ל' גלות את מקורה של הידיעה. שיחה עם כמה כתבי-חוץ שיכנעה אותו שעליו לפנות לנספח התרבותי של שגרירות ישראל, אריה ארד. זה הודה שאומנם מסר את הידיעה לכתב הניאור במוסקבה - אך לא ידע להסביר לזילנר מדוע. הוא הוסיף והת' יצג כי אחרי פירסום הידיעה שלח הודעה למשרד-החוץ בירושלים כי לידיעה אין כל שחר. בינתיים היא פורסמה במרבית עתוני ישראל.

פרק 5 הזמר

הדור השני

תופעה מעניינת המתגלה בין עתונאי יש' ראל היא חזירתו של דור שני של עתונאי יש' ליעף. אל כחצית-הימית עתונאים, שהם בני-הם של עתונאים הפעילים עדיין, נוסף ל' אחרונה גם היים פורטנר, בנו הצעיר של הכתב הפלילי של ידיעות-אחרונות, שכתאי פורטנר. למרות שהבן לומד

מארגני הופעתה של להקת הבאלט המל'כתי בישראל החליטו לדרגן מסיבת-עתוני' אום לכבוד כוכבי-הלהקה, מרגוט פונ' טיין ולרוזק' נוריב. זה היה קצת משונה בעיני קציני-העתונות של הלהקה, ש' הגיע ימים מספר קודם לכן. הם לא אוה' ביטוי מיינס תענוגים". אמר היה צורך ל' לוח מיבוק מיוחד לאתונה כדי לקבל את הסכמתם של הרקדנים הופיע במסיבה ב' מלון ז'. המסיבה נקבעה לשעה 12 בצה'ריים ביום הראשון השבוע. בשעה היעודה התכנסו במקום כחמישים עתונאים, צלמי יומניק, לנוע וטלבוניה ושדרני רדיו, אולם איש מחברי הלהקה לא היה במקום. רק כעבור עשרים דקות הופיע נוריב בפנתה, כשהוא לבוש בבגדים, הופתע לשמוע כי הוא צריך להיות במסיבה. "אני הולך רק להחליף בגדים", אמר ונעלם. כעבור עשר דקות נוספות הגיעה למקום מרגוט פ'נטיין, ואילו נוריב ורוזק' הלפמן, מנהל ה'להקה, לא גילו כל סימני-חיים. רק מיוחד שיצא לחפשם איתר אותם רצים על חוף-הים. באיחור של שעה וחצי הגיעו השניים ישר מהים אל מסיבת-העתונאים. כאשר הר' פיע הלפמן, הוא הוצג כ"האיש שעשה את הסרט הנפלא נעליים אדמות", אבל ל' אין נעליים בכלל!" שאג הלפמן והצביע על רגליו היחפות. נוריב הגיע במכנסיים קצ'רים, כשבידו מסרק. הוא הוסיף אליו מיד את איש יחסי-הציבור, שמואל שי, הציג בפניו את השאלה הגורלית: "איפה אני צריך לשים את המסרק?" באותה מסיבה גילתה מרגוט פונטיין כי יש לה רק שני עקרונות, עליהם היא מקפידה מאוד בחייה: לא לחתום את שמה על ציורים בהם היא מצוירת, ולא לקבוע לעולם פגישות •

"תשוקות מזורות" אבא מצלם את אסא בעירום